

Yttrande över departementspromemorian angående utvidgat diskrimineringskydd

Vi i föreningen Sveriges Ledarhundsfr rare noterar med häpnad att det inte med ett ord nämns hur diskrimineringen av oss kan stoppas. Det finns mängder på exempel när synskadade som använder ledarhund utestängts från affärer, restauranger, långfärdsbussar, gym, kyrkor, biografier osv. Synskadade har nekats anställning med hänvisning till att de använder ledarhund. Det finns exempel på hur utbildningsanordnare nekade utbildningsplats med hänvisning till att studerande använder ledarhund och på bostadsmarknaden har det också förekommit diskriminering.

Det h r är ingen nyhet för Diskrimineringsombudsmannen eller f r den nuvarande demokratiministern. Den förra regeringens demokratiminister underrättades också om hur situationen för oss ser ut. Om man vill närstudera vår situation kan man l sa de anmälningar som kommit in till DO och söka i pressarkiv för att se mängden med artiklar och reportage som uppmärksammat utestängningen.

Vår kontakt med diskrimineringsombudsmannen har inte varit särskilt givande. Vi har inte fått något tydligt svar på vad DO anser behöver göras för att vår situation ska förbättras. Vi har frågat varför myndigheten hittills valt att lägga ner alla de anmälningar som kommit in. Svaren har varit svävande och varierat. Vi har bland annat fått höra att man inte fått in ett tillräckligt "rent" fall. Men som vi ser det har det kommit in så många anmälningar som har gällt så skilda saker att det inte är sannolikt att inte något av fallen skulle kunna ha drivits. VI f rst r att det finns många ingredienser som kan försvåra att ta ett fall till domstol, men i vissa av de anmälningar som har gjorts har det funnits dokumenterat vad som hänt, ord har inte st tt mot ord.

Vi har blivit mer och mer övertygade om att problemet är att lagstiftningen är för svag. Hade lagen varit tydligare och skarpare hade förmodligen DO vågat driva ett fall till domstol. Som det  r nu säger man att man inte vill det eftersom ett nederlag skulle bli prejudicerande. Vi f rst r resonemanget, men konsekvensen blir att den lagliga diskriminering vi utsätts för blir det som blir prejudicerande, eftersom DO lägger ner de anmälningar vi g r.

När vi fick veta att diskrimineringskyddet skulle utvidgas utgick vi ifrån att det äntligen skulle bli vår tur att omfattas. All kunskap som behövs har vi tagit fram och serverat f r ministrar, riksdagsledamöter, journalister, DO osv. Nu vill vi försäkra oss om att kunskapen även när alla som tar del av remissrundan.

Det finns knappt 300 synskadade i Sverige som använder ledarhund. Sannolikheten att någon av oss ska träffa på en gravt hundallergisk person  r minimal. Det  r nämligen inte ens en procent av befolkningen

som har allvarlig hundallergi. Men även om det skulle inträffa är det inte någon katastrof. Det går att lösa på plats. Om detta har Professor Magnus Wickman skrivit en informativ text som finns på vår hemsida: www.ledarhund.nu. Agnes Wold är en annan professor som skrivit mycket om hundallergi och hur det fungerar.

I kontakten med finska och norska Astma- och Allergiförbundet har vi fått klart för oss att situationen inte försämrats för hundallergiker sedan ledarhundsförare fått diskrimineringskydd. I Norge och Finland är det nämligen olagligt att diskriminera synskadade som använder ledarhund. Likadant är det i en mängd andra länder i världen. Faktum är att Sverige är ett av få länder i Europa som inte skyddar ledarhundsförare från diskriminering. Det är alltså vårt land som utgör undantag och inte regel.

Trots att vi har spridit listor på länder med diskrimineringslagstiftning som inkluderar ledarhundsförare, har intresset från politiskt och juridiskt håll varit förvånansvärt svalt. Det är som att man tror att Sverige trots allt är bäst i klassen och att det inte kan finnas något att lära av utlandet. Vi upplever att vi stångar oss blodiga mot denna myt och självgodhet. Det är anmärkningsvärt att man inte ens är intresserade av hur våra grannländer har gjort. Dessa länder som påminner så mycket om oss vad gäller det mesta.

Sist men inte minst är det underligt att inte fler är intresserade av att öka vår tillgänglighet med tanke på hur lite det skulle kosta. Många gånger är kostnadsargumentet något som dyker upp i diskussionen om ökad tillgänglighet för personer med funktionsnedsättning. Oavsett om detta är ett relevant argument kan man konstatera att i vårt fall är det inget man behöver fundera på. Det vi behöver är en tydligare och skarpare lag. Inget behöver byggas om. Ingen behöver investera i några dyra anpassningar. Vill man ta ett stort kliv framåt i anti-diskrimineringsarbetet och dessutom komma billigt undan, är ett diskrimineringskydd för oss som använder någon form av assistanshund en klockren åtgärd.

Sveriges Ledarhundsförare genom ordförande Finn Hellman